

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 3 ภาค กฎแห่งกรรม

เรื่อง กรรมยังไม่สิ้น

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญ จิตรมุนี

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย
ผู้มีพระคุณ ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวรทุกภพ ทุกชาติ

กรรมยังไม่สิ้น

เมื่อวันที่ ๑๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๑๑ ชาววัดอุ อ.พรหมบุรี ต้องโศกเศร้าและตระหนกตกใจ ในการตายของยายจรัศ สุภานิน คนบ้านใกล้เคียง เป็นนอภาสึกของวัดอุทำบุญร่วมกศล และถือศีลทุกวันพระเป็นประจำ (ประมาณ ๑ ปี) เป็นที่รู้จักรักใคร่ของคนทั่วไป อยู่มาวันหนึ่ง ขณะที่ยายจรัศกำลังสาละวนยืนหยิบขนมป้อนหลานอยู่บนชานบ้านพัก ปรากฏว่ายายจรัศต้องล้มลงทันใดพลางเอามือลูบคลำตรงบริเวณที่ปวดแถบชายโครง เมื่อเหลียวดูปรากฏว่ามีเลือดไหลออกมาไม่หยุด ญาติพี่น้องรีบนำตัวส่งโรงพยาบาลใกล้บ้าน แต่แพทย์พบขนาดแผลไม่ไหว จึงสิ้นใจเสียก่อน แพทย์ได้ชันสูตรพลิกศพ ปรากฏว่าถูกกระสุนปืนขนาด ๑๑ มม. จากการสอบสวนของเจ้าหน้าที่ฝ่ายบ้านเมือง ตลอดจนพยานรู้เห็น ไม่สามารถจะจับตัวมือปืนได้ ไม่มีใครยิงปืนในบริเวณนั้น มีบางคนบอกว่า ขณะที่เขากำลังอาบน้ำที่แม่น้ำเจ้าพระยาหน้าบ้านของเขา ได้ยินเสียงคล้ายเสียงปืนดังปังทางฝั่งตรงข้ามแล้วก็ได้สนใจอะไรอีก พออาบน้ำเสร็จแล้วกลับขึ้นมาจึงรู้ชวยายจรัศถูกยิงตาย

เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจพิจารณาสถานที่เกิดเหตุ โดยเฉพาะภายในบริเวณบ้านตำบลบ้านเป่ง หมู่ที่ ๑ ก่อนเกิดเหตุ บริเวณชานเรือนมีไม้ระแนงติดกันเป็นช่องโดยรอบ หากยิงปืนจากฝั่งตรงข้ามแม่น้ำเจ้าพระยา ช้ามมายังบ้านผู้ตายแล้วความเร็วแรงของกระสุนวิถีจะอ่อนลงตามลำดับ เพราะความกว้างของแม่น้ำตอนเกิดเหตุมีระยะทางหลายร้อยเมตร ยิ่งเป็นลูกปืนขนาด ๑๑ มม. ด้วยแล้วก็คงเป็นปืนพกเท่านั้น ระยะยิงไกลก็เพียง ๕๐ หลา ระยะแม่นยำหวังผลก็เพียง ๒๕ หลาเท่านั้น หากกระสุนวิถีข้ามผ่านมาได้จริง เหตุใดเล็งจึงไม่กระทบไม้ระแนงซึ่งติดกันไว้อย่างถึยบ ทำให้จิงลอดช่องอย่างจำเพาะเจาะจงมาถูกยายจรัศถึงแก่ความตายได้ เมื่อการสอบสวนไม่เป็นผล ทางญาติพี่น้องได้จัดการฌาปนกิจศพยายจรัศตามประเพณี อยู่มาไม่นานนัก วิญญาณของยายจรัศได้ลอยลวนเวียนอยู่ระหว่างวัดอุกับวัดอัมพวัน และที่ใกล้เคียง ยังมีความหวังหิวโดยรอความช่วยเหลือจากญาติพี่น้อง เพื่อนฝูง และต้องการปฏิบัติกรรมฐาน ดังจะเห็นได้ในปรากฏการณ์บางอย่างที่แสดงออกในลำดับต่อไป

วันหนึ่งเป็นวันธรรมสวนะ อุปาสกอุบาสิกาวัดอุ จงจำศีลอยู่ที่ศาลาตามที่เคยปฏิบัติมา เมื่อตะวันคล้อยลอยต่ำใกล้สนธยา อุปาสกอุบาสิกต่างก็ลงบันไดเดินกลับบ้านของตน ในทันใดนั้นเอง สายตาทุกคนก็มองเห็นหญิงคนหนึ่งเดินออกหน้า เมื่อพิจารณารูปร่างลักษณะโดยต้องแท้แน่ใจแล้ว ก็แน่ใจว่า "...เอ นั่นมันเป็นจรัศนี่นา" ก็เผ่าฝัมนไปแล้ว ทำไมยังมาเดินลอยนวลอยู่ได้อีกเล่า!

จึงเป็นที่เลื่องลือกันมาไม่จบสิ้น เพราะพวกอุบาสกอุบาสิกไม่เคยเชื่อว่าวิญญาณมีจริงมานานแล้ว เมื่อประสมเข้าเช่นนี้จึงเชื่อว่าวิญญาณต้องมีแน่ ๆ อย่างสงสัย กาลเวลาผ่านไปไม่นานนัก วิญญาณนางจรัศ สุภานิน ได้เข้าสิงสู้อยู่กับ นางบุญชุกรี พวงวงษ์ ตั้งบ้านเรือนอยู่หลังวัดอัมพวันและทำงานอยู่โรงเรียนวัดอัมพวันมาเป็นเวลาหลายปี นายสงวน ได้เล่าเหตุการณ์ต่าง ๆ ให้ฟังอย่างน่าอัศจรรย์และได้บันทึกเรื่องราวด้วยตนเองและยินดีให้ลงเรื่องต่าง ๆ ที่เกิดกับภรรยาของตน ตั้งแต่ต้นจนจบ เพื่อเป็นวิทยาทานต่อสาธุชน ได้พิจารณาค้นหาสาเหตุแห่งความจริงในเรื่องวิญญาณนั้นจริงหรือไม่

นายสงวนได้เล่าว่า เมื่อเดือน ๙ ข้างขึ้นในปีนั้นนางชุกรี ได้ป่วยเกี่ยวกับโรคประจำตัวปวดข้อมือและข้อเท้ามีอาการกระดูกอยู่เสมอ วันนั้นปวดทรนทรายจนญาติพี่น้องช่วยกันบีบนิ้วและขึ้นทับทั้งตัว อาการของคนไข้รู้สึกทเลาลงเมื่อเวลาประมาณบ่าย ๔ โมง อยู่ต่อมาชั่วระยะหนึ่งประมาณ ๑ ทมเศษ อาการของนางชุกรี ก็กำเริบขึ้นอีก ญาติพี่น้องก็ช่วยกันบีบนิ้วกันจนอยู่ถึงเที่ยงคืน อาการก็ทเลาลงและหลับไปจนถึงรุ่งเช้าของวันใหม่ ญาติพี่น้องจึงลากลับบ้านของตน ส่วนนายสงวนก็ออกไปทำงานที่โรงเรียน คงปล่อยให้ภรรยาอยู่บ้านตามลำพัง เมื่อนายสงวน ทำงานเสร็จได้เห็นภรรยา นั่งฟังโง่งน่อยข้างโรงเรียนและหันหลังให้ นายสงวนจึงร้องถามว่า "แกมาทำไมที่นี่" นางชุกรี ตอบว่า "มาช่วยแกดูโรงเรียนนะซี" นายสงวนจึงบอกไปว่า "ข้าทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว" ทันใดนั้นเองนางชุกรี ก็เดินกลับไปบ้าน แต่ไม่ยอมขึ้นบ้าน คงเดินเลยไปในวัดไปขอข้าวแม่ชีกิน แม่ชีได้ถามว่า "แกมายังไงกัน" แม่ชุกรี ตอบว่า "พ่ออ้ายยทอเขาไม่ให้กินข้าว" แม่ชีจึงหาอาหารมาให้กิน แต่อาการนางชุกรี เป็นที่ผิดสังเกต นัยตาขวาง ไม่ยอมมองหน้าคน เมื่อกินข้าวอิ่มแล้ว ก็เดินไปหยิบกระเทียมของแม่ชีจะเอาไปบ้านตน นายสงวน จึงได้ทัดทานไว้โดยพูดว่า "แกจะเอาเขาไปไหน" นางชุกรี ได้ตอบว่า "ก็เป็นของ ๆ เราเอาไปบ้าน" นายสงวนจึงได้ยื้อแย่งเอากระเทียมของแม่ชีเก็บไว้และจึงรีบพาตัวภรรยากลับบ้านของตน และนายสงวนได้รับหุงข้าว จัดอาหารให้ภรรยากิน นางชุกรี ก็เข้าไปกินอย่างผิดวิสัยคนธรรมดาเสียแล้ว โดยเอาน้ำปลาราดลงไปกินแล้วกินได้กินดี เวลาประมาณ ๓ โมงเช้า พวกญาติพี่น้องได้มาเยี่ยมอีกตามเคย แต่ครั้งนี้ นางชุกรี ไม่ยอมมองหน้าคนได้แต่พูดพร่ำรำพัน ไม่เป็นเรื่องเป็นราว มองดูบ้านของตัวเองก็บอกว่าอ้ายนั่นก็สยอัยนี้ก็สยอัยไปทั้งนั้น

ป่าจะได้เอ่ยปากพูดกับนายสงวนว่า “อ้าทิดผิดทำเสียแล้ว เอ็งรีบไปตามหมอมาด่วน” นางซุซ ได้ยินจึงสวนคำขึ้นว่า “หาหมออะไรกันไม่ได้ไม่ตีก็หาว่าผี” และนางซุซ ก็พูดไปต่าง ๆ นานา และขอหมากกินติด ๆ กัน ๓ คำ จึงเป็นที่ผิดสังเกตของพี่น้องที่จ้องดูอาการอยู่ด้วยความเป็นห่วง ป่าจึง จึงพูดด้วยเสียงดังขึ้นว่า “อินนี่กินเสียแล้ว” นางซุซ ได้ยินจึงพูดขึ้นว่า “อะไรก็ผีอะไรก็กิน ขอหมากใหู้กินอีกหนึ่งคำ” ขณะนั้นเองนางซุซ ก็ทำท่าทางต่าง ๆ นานา เอามือข้างหนึ่งลูบคลำบริเวณสีข้างนาน ๆ ก็ลูบคลำอีกป่าจึงถามว่า “มีคลำทำไม” นางซุซ ตอบว่า “มันเจ็บ”

นายสงวนถามว่า “ทำไมถึงเจ็บอยู่ดี ๆ เจ็บอย่างไรกัน” นางซุซ ตอบด้วยความไม่ไหวว่า “เหม! อ้ายหวน มึงไม่รู้จักกูหรือ กูมาเยี่ยมอิชู มันเป็นน้องสาวกู” ป่าจึงถามว่า “มาอย่างไรกัน” นางซุซตอบว่า “มากับพวกที่ไปเรียนนักรธรรม เลยแวะมาเยี่ยมอิชูมัน เพื่อขอหมากมันกิน” ป่าจึงถามว่า “ทำไมเขาทำไปให้ไม่ได้กินหรือ” นางซุซตอบว่า “มากับพระขอทิดมงคล อิชูวิญ เขาก็ไม่ให้ขอพี่สีเขาก็ไม่ให้กิน เลยแวะมาเยี่ยมอิชูมัน” ป่าจึงได้พูดว่า “ได้กินแล้วก็ไปเสียซี” นางซุซตอบว่า “กูไม่ไปจะอยู่กับอิชูมัน จะเข้าไปอยู่กับหลวงพ่อ เคยมาปฏิบัติกรรมฐานอยู่กับท่าน เจ้าของวัดเขาไม่ให้เข้า” ป่าจึงถามว่า “ใครยังมึง ๆ รู้ไหม” นางซุซ ตอบว่า “กูรู้แต่ไม่บอก เราเคยทำมาอย่างไรก็ใช้กรรมไป”

นายสงวนเห็นท่าไม่ได้การแล้ว จึงรีบไปตามนายบ้าย ซึ่งเป็นพ่อบุญมาจัดการไล่ฝ้ายจาร์ส ให้ไปจากร่างนางซุซเสีย เมื่อนายบ้าย มาถึงก็ถามนางซุซว่า “แกตายไปแล้วก็ขอให้ไปอยู่ที่อื่น จะมาอยู่กับนางซุซ ไม่ได้” นางซุซตอบว่า “กูกำลังอยู่ที่ไหนไม่ได้ จะเข้าไปอยู่วัดกับหลวงพ่อก็ไม่ได้ เจ้าของวัดเขาไม่ให้เข้า” นายบ้ายถามว่า “เดี๋ยวนี้เอ็งอยู่ที่ไหน” นางซุซ ตอบว่า “กูกำลังนั่งหลับหลังวัด” เมื่อการเจรจาหรือจะให้ไปเสียโดยดีไม่เป็นผล นายบ้าย จึงเอามือจับศีรษะนางซุซ แล้วเป่าลง ๓ หน นางซุซตื่นอย่างปลาถูกทบและได้ร้องขึ้นสุดเสียง เจ็บไปประมาณ ๑๐ นาที นางซุซก็รู้สึกตัว ลืมตาขึ้นมาเห็นทุกคนเต็มบ้าน จึงถามว่า “มาอย่างไรกัน” พี่น้องพวกนั้นก็พูดว่า “ฝ้ายจาร์สมานเข้ามึง” นางซุซพูดว่ามาเข้าเมื่อไรไม่รู้รู้สึกตัวเลย ต่อจากนั้นนางซุซ ก็หายเป็นปกติอยู่มาจนกระทั่งเดี๋ยวนี้

จากเหตุการณ์ปรากฏดังกล่าวข้างต้น เป็นหลักฐานยืนยันว่า วิญญาณนั้นมิจริง ได้เรียนถามท่านพระครุภาวนาวิสุทธิ์ในเรื่องนี้ ท่านอธิบายชี้แจงว่า วิญญาณจะมาทาบกับจิตของคนใช้ชั่วขณะหนึ่ง จะทำให้คนใช้นั้นไม่ได้สติ จะพูดจะโต้ตอบตามผู้ชักถาม แสดงอาการเหมือนกับบุคคลผู้นั้น เมื่อเขามีชีวิตอยู่ กรณีวิญญาณนายจาร์สนี้ แสดงว่ากรรมยังไม่สิ้น ยังมีความหิวโหย รอคอยช่วยเหลือและมีความปรารถนาใคร่ธรรม แต่ก็มีวิญญาณเจ้าของที่คอยกีดกัน มิให้เข้าร่วมบอัสถ จึงให้ชื่อเรื่องว่า “กรรมยังไม่สิ้น” จะถูกผิดอย่างไร ขอให้ผู้รู้ช่วยเสนอแนะ ยินดีรับฟังและจะได้แก้ไขตามความเหมาะสมต่อไป

จากหนังสือประวัติและผลงานของพระครุภาวนาวิสุทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๐

.....